

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 260.

Femte Session.

78de Møde.

Onsdagen den 1ste Februar.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Landet kan jo ikke gjøre ved, at Ministrene indrette sig saaledes, at de ikke kunne bestride Forretningerne. Det er jo dog urigtigt, at Sagerne skulle lide derunder. Denne Sag, som foreligger, har jo været forhandlet i en lang Arrække. Der har været nedsat Commissioner paa Commissioner, og Udvalget, der nu har været nedsat i Sagen, har jo støttet sig til Alt, hvad det har kunnet faae at vide om de tidligere Forhandlinger i denne Sag. Vi have begjært yderligere Oplysninger fra Indenrigsministeriet, og vi have ikke kunnet faae dem. Vi have altsaa maattet lede op, hvad vi have kunnet finde i de tidligere Forhandlinger, denne Sag vedkommende. Den Commission, som blev nedsat i 1840, og hvis Betænkning har været forelagt de roeskildste Stænder, har været vor Hjalpefælde. Vi have i det Væsentlige sluttet os til den og til den paa Commissionens Arbejde støttede Indstilling fra de roeskildste Stænder, men saaledes ændret, som Regjeringen, den Rgl. Commissarius, Rentekammeret og Handelsdirectionen have udtalt sig for, nemlig saaledes, at Handelsens Frigivelse ikke maatte indskrænke sig til danske Handelende alene, men staae aaben for Alle. Naar vi nu have behandlet Sagen saaledes, saa troer jeg virkelig ikke, at det kan lægges os til Last, hvis Sagen ikke kan nyde Fremme, og det forekommer mig, at det dog er det Væsentligste og Unseligste, at Sagerne gaae fremad. Det kan jo være temmelig ligegyldigt, hvem der indbringer saadanne Sager; de maae jo dog engang endes, og, naar de

ikke komme fra Ministeriets Side, kunne vi jo ikke opgive enhver Behandling af dem, fordi det hedder sig: de skulle komme senere, naar vi ikke have den mindste Sikkerhed for, at de komme paa den nærværende Rigsdag, eller naar de komme.

A. Sage: Den ærede Minister har sagt, at det ikke mangler Regjeringen paa god Villie for denne Sag. Jeg vil oprigtigt talt tilstaae, at vi istedetfor disse almindelige Udtalelser: at det ikke mangler paa god Villie for at fremme Sagen, hvoraf vi have hørt adskillige, ville sætte større Priis paa, at vi virkelig faae noget praktisk Resultat; — og naar den ærede Minister vil erindre sig, hvorledes denne Sag er gaaet, saa vil han formodentlig give mig Ret, naar jeg mener, at det ikke viser nogen „god Villie“, at han nu tager Sagen paa den Maade, som han gjør. Den foreliggende Sag er allerede en her i Thinget meget omtalt og undersøgt Sag. I Mæret 1851 blev det hele Forhold med den færøske Handel meget grundigt gennemgaaet af Finantsudvalget, og der blev paa det meest Indtrængende andraget paa, at den skulde frigives i 1852. For lidt over et Aar siden gjorde den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (Kaiser) en Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister, om han agtede at forelægge et Lovforslag om Frigivelsen af denne Handel. Ministeren svarede derpaa, hvad der allerede her tidligere er nævnt, at den ene Indenrigsminister havde efterladt Arbejdet ufuldendt til den anden, og at han endnu ikke havde kunnet overkomme at udarbejde et Lovforslag saaledes, at det vilde kunne komme for i den Session, hvori man da var. Derefter blev der udarbejdet af den daværende Indenrigsminister et Lovforslag om at frigjøre denne Handel;